

č. úř. sb. 5011. Poněvadž nová úprava věcně odpovídá onomu dřívějšímu stavu, jest toto rozhodnutí použitelné i dnes.

K žalobě pod 3: Jestliže berní i politické exekuční řízení přiznalo třetím osobám právo excisní žaloby v plném rozsahu jako § 37 ex. ř., nezná politická exekuce exekutových žalob podle §§ 35 a 36 ex. ř. vůbec a exekuce berní připouští jen pro dva případy § 36 ex. ř. žalobu na soud, jestliže dlužník nedosáhl nápravy předchozími námitkami a odvoláním.

V § 356, odst. 8, 2. větě čteme:

»Nebylo-li odvolání vyhověno, může dlužník své námitky uplatnit ještě u okresního soudu, v jehož obvodu jest exekuční úřad, pokud popírá, že nastala právní posloupnost v § 260, odst. 1, uvedená (totiž daňové povinnosti na dědice poplatníková), nebo, že náležel jako osobně ručící společník k společnosti, které byla vymáhaná daň s přírážkami a příslušenstvím předepsána.«

Zde jest příslušnost exekučního soudu nade vši pochybnost vyloučena, neboť není žádného podobného předpisu jako je čl. III., odst. 3, uv. z. k ex. ř., který byl delegoval platnost exekučního řádu. Naopak tento čl. ve svém odst. 2 odkázal v takových případech na zvláštní předpisy o tom platné. Ani nějaká analogie by nemohla vésti k odůvodnění exekučního soudu, poněvadž i v soudním řízení exekučním o žalobě podle § 36 ex. ř. nerozhoduje soud exekuční (§§ 17, 18 ex. ř.), nýbrž soud exekuci povolující.

Jest tedy pro všechny žaloby o nepřipustnost exekuce berní a politické příslušný vždy okresní soud civilní a nikdy exekuční.

František Oswald:

NOVÁ USTANOVENÍ O RUČENÍ PODLE DAŇOVÉ NOVELY

Č. 226/1936 A NAŘ. Č. 15/1937.

I.

Podle § 264 daňového zákona ve znění dříve platném mohlo býti uplatněno ručení proti osobám tam uvedeným za dlužné daně teprve tehdy, nemohla-li daň s přírážkami a příslušenstvím býti vymožena na osobě k tomu povinné, vyžadovalo se tedy, aby úřad nejprve provedl exekuci proti daňovému dlužníku. Novelou č. 226/1936 byla tato otázka upravena podstatně jinak: *Ručení lze uplatnit jen tehdy proti ručící osobě, nezaplatil-li poplatník daň s přírážkami a příslušenstvím, a č byl u p o m e n u t.* Nevyžaduje se tedy již předchozí exekuce proti poplatníku, stačí pouhá upomínka.

Jen u jedné skupiny případů ručení zůstává nadále v platnosti požadavek, aby se ukázalo, že daň nemohla býti u poplatníka řízením donucovacím vymožena dříve, než lze uplatnit nárok proti ručící osobě. Jde o případy, kdy osoby, jež od poplatníka nabyly *darem nebo jednáním darování zastírajícím* nějakých majetkových předmětů, ručí za daň důchodovou, všeobecnou daň výdělkovou, daň rentovou a z vyššího služného, kterýžto případ byl dříve upraven v § 264, odst. 1 č. 7 a nyní z odst. 1 byl vyňat a upraven zvlášť v § 264, odst. 2.

Nové prováděcí nařízení 15/1937 jest potud správné, pokud rozlišuje dvě skupiny případů ručení, totiž podle odst. 1 § 264 a druhou skupinu podle odst. 2 téhož paragrafu, neboť odstavec 2 obsahuje

předpisy o ručení při darování, odst. 1 předpisy pro všechny ostatní případy ručení, vyjmenované pod čís. 1—5. Případně vyjadřuje to prováděcí nařízení tak, že odst. 2. stanoví p o d p ů r n é ručení, totiž že »podmínkou ručení jest, že daňová pohledávka nemohla býti na přímém dlužníku vyvolána řízením donucovacím«. Naproti tomu však jest odporovati prováděcímu nařízení potud, pokud mluví o případech prvního odstavce § 264 jako o případech ručení s o l i d á r n í h o. O takové ručení by šlo jen tehdy, kdyby nejen původní daňový dlužník, nýbrž i osoby ručící byly poplatníkem primérně. Tomu však tak není, neboť u ručící osoby se v případech § 264, odst. 1. předpokládá, že musí předcházeti upomínka dříve, než lze ručení uplatniti, což zajisté není ve shodě s pojmem solidárního závazku.

Prováděcí nařízení ostatně z tohoto nesprávného označení nevyvozuje důsledků, naopak správně vyslovuje dále, že ručení dle § 264, odst. 2. může býti uplatněno jen tehdy, byl-li přímý poplatník před uplatněním ručení upomenut, a stanoví pro takovou upomínku požadavek, že u p o m í n k a musí býti poplatníku doručena proti potvrzení o přijetí (na doručenkou). Toto ustanovení jest důležité a bylo ho k ochraně ručící osoby zapotřebí, neboť zcela neformální upomínka, obvyklá jinak v daňovém řízení — poštovní složenko berního úřadu zasláná jako tiskopis pod páskou — pro řízení proti ručící osobě by zřejmě nestačila a nebyla by způsobilá jako průkaz, že přímý poplatník byl skutečně upomenut. Dále zmírňuje prováděcí nařízení tvrdost nových ustanovení, zavedených daňovou novelou, tím, že podle slibu, daného kdysi při poradách o daňové novele finanční správou, ustanovuje, že daňový dluh může býti vymáhán na ručící osobě i v případech ručení dle odst. 1, § 264 nového znění po pouhé upomínce přímého poplatníka jen tehdy, h r o z í - l i n e b e z p e č í v p r o d l e n í. Nehrozí-li nebezpečí v prodlení, nelze se pouhou upomínkou spokojiti a v takovém případě i proti osobě ručící dle § 264, odst. 1, může býti ručení uplatněno jen tehdy, když nejprve byl daňový dluh vymáhán na přímém dlužníku, a toto vymáhání se setkalo buď s neúspěchem nebo se značnými obtížemi. Tuto úlevu zavedenou prováděcím nařízením pro poplatníky jest s povděkem kvitovati. Bude ovšem záležeti na praxi, zda také stejně blahovolně bude vykládati pojem »nebezpečí v prodlení«, neboť jinak při fiskálním výkladu tohoto pojmu by úleva daná prováděcím nařízením mohla býti zmařena.

Osobní ručení stanovené v § 264 jest, jak správně dovozuje prováděcí nařízení, »ručením n e o b m e z e n ý m, to znamená, že ručící osoba ručí celým svým jměním, lze proto proti ní vésti donucovací řízení týmiž prostředky, jako proti původnímu dlužníku, tedy i exekuci berní. Ručení toto nezaniká proto smrtí ručitelovou, nýbrž přechází i na pozůstalost (§ 547 obč. zák.) a odevzdáním pozůstalosti na dědice ručitelovy v rozsahu uvedeném v § 260, odst. 1, za předpokladu, že ručení bylo uplatněno ještě za života ručitele«.

II.

O k r u h r u č í c í c h o s o b z ů s t a l v p o d s t a t ě t e n t ý ž j a k o d o p o s u d, vypuštěno bylo jen ručení p r o p a c h t o v a t e l e ž i v n o s t i za výdělkovou daň předepsanou pachtýři, které dříve bylo stanoveno § 264, odst. 1., č. 2.

Ručení manžela za daně jest novelou upraveno takto: »*Manžel (ručí*

osobně) za daň důchodovou, všeobecnou daň výdělkovou, daň rentovou a z vyššího služného, předepsanou druhému manželovi z důchodu nebo z výtěžku, nebo požitku, nabytého v době, v níž žil s ním ve společné domácnosti.« Ze srovnání tohoto nového znění se zněním dosavadním vyplývá: doposud záleželo na tom, zda-li daň, za kterou manžel ručí, byla předepsána »za dobu«, v níž žil ve společné domácnosti s druhým manželem, nezáleželo tedy na tom, kdy zdaněný důchod případně výtěžek nebo požitek byl nabyt. Podle novely záleží na tom, zda manžel tento důchod, výtěžek nebo požitek n a b y l v době spolužití s druhým manželem. Předpoklady ručení manželova byly tedy novelou poněkud omezeny. Tolik o předpokladech ručení. — Naproti tomu rozsah osobního ručení manželova se nezměnil, zejména ne zvláštní předpis, že manžel neručí o n í m j m ě n í m, kterého prokazatelně nenabyl od druhého manžela. Prováděcí nařízení zcela případně k tomu ustanovuje, že dokázati skutečnost žití ve společné domácnosti, náleží vyměřovacímu úřadu, tedy nikoli, že by snad důkaz opaku měla prováděti strana. Prováděcí nařízení vyslovuje pak, že ručení manželovo je osobní, to znamená, že ručí »celým svým jměním« s vyloučením oněch součástí tohoto jmění, o nichž prokáže, že jich nenabyl od druhého manžela. Tím se rozumí, stejně jako před novelou, »nabytí bezplatné nebo bez přiměřené úplaty nebo jen zdánlivě úplatné«. Z toho opět argumentem a contrario vyplývá, že na jmění, kterého ručící manžel nabyl od druhého manžela plně úplatným právním jednáním v žádném případě nemůže býti ručení uplatněno.

Prováděcí nařízení k této otázce dále praví:

»Přes tyto vylučovací námítky může však výzva uplatňující ručení manželovo nabýti právní moci, nepodaří-li se straně odvoláním z této výzvy zvrátiti právní předpoklady osobního ručení, vyslovené v § 264, odst. 1., č. 5«. Toto ustanovení, které bylo již obsaženo ve výnosu min. fin. z 1. VII. 1935, č. 65.000/35-III/9a o ručení u přímých daní, spočívá nikoli na nějaké novotě daňové novely, nýbrž na judikatuře nejvyššího správního soudu z roku 1936: podle nálezu z 6. III. 1936, č. 10600/36, jest přípustno uplatniti námitku, že manžel nenabyl jmění od poplatného manžela, již v odvolání proti platebnímu příkazu dle § 266, odst. 1. Z tohoto rozhodnutí a zejména z jeho odůvodnění podle mého názoru nelze usuzovati, že by tato námitka již v odvolání proti řečenému platebnímu rozkazu musila nejpozději býti uplatněna, a že by tedy v pozdějším stadiu, již za exekučního řízení vznesena býti nemohla. Teprve další nález z 14. XI. 1936 č. 16.043, Bohuslav 8273 zaujímá stanovisko i k této druhé otázce a řeší ji tak, že námitku nejen již v odvolání proti platební výzvě dle § 266, odst. 1. jest možno vznésti, nýbrž, že dokonce již v tomto odvolání má býti uplatněna, neboť jinak by později zejména v exekučním řízení nemohla již býti vznesena. Prováděcí nařízení v tomto směru tedy jest v souhlasu s judikaturou nejvyššího správního soudu.

Dále praví prováděcí nařízení k § 264, odst. 5: »Zda okolnosti, odůvodňující osobní ručení v kalendářním roce, trvaly ještě v berním roce, jest bez významu, na př. manželské spolužití v roce 1938, záleží ručební závazek za daně předepsané druhému manželovi na berní rok 1939 (nikoli 1938) bez zřetele k tomu, zda v roce 1939 toto manželské společenství trvalo ještě či nikoli.« Toto ustanovení odpovídá novému odst. 5 § 264 a má svůj důvod v nové úpravě berního roku, jak byla provedena daňovou novelou 226/1936.

III.

Nové znění dostal dřívější odstavec 3, § 264, který nyní jest označen jako 4. odstavec, a zní:

»Dlužník, vůči němuž bylo uplatněno věcné ručení za daň rentovou nebo důchodovou (§ 265, odst. 5 a 6), ručí za částky daně, jež opominul zadržeti.« Důvodem této nové stylisace jest, že novela zavedla věcné ručení za důchodovou daň, a to na honorářích vyplacených lékařům nositeli nemocenského pojištění. 6. odst. § 265, zavedený daňovou novelou, zní:

»Pro daň důchodovou s příslušenstvím vázne přednostní zákonné právo na požitcích, vyplacených lékařům nositeli nemocenského pojištění na základě rámcových nebo jinakých je nahrazujících smluv. Vznik tohoto zákonného zástavního práva řídí se dnem, kdy bylo vůči nositeli nemocenského pojištění uplatněno věcné ručení«. Podle výborové zprávy bylo zavedeno toto doplnění s ohledem na judikaturu nejvyššího správního soudu, týkající se daňové povinnosti lékařů za honoráře od nemocenských pojišťoven. Jak známo, podrobovala finanční správa tyto honoráře nejen dani důchodové, nýbrž i všeobecné dani výdělkové, kdežto nejvyšší správní soud konstantně judikoval, že jde o služební požitky, nepodléhající všeobecné dani výdělkové. Nějakou dobu měla finanční správa v úmyslu této judikatuře nejvyššího správního soudu čeliti změnou zákona; k tomu nedošlo, naopak, za to však ve prospěch důchodové daně z těchto honorářů bylo zavedeno přednostní zákonné právo na těchto honorářích. Mimo to ukládá se nositelům nemocenského pojištění, kteří lékařské honoráře vyplácejí, předpisem § 45, 3. odst. novely povinnost, sdělovati vždy do konce ledna po uplynutí kalendářního roku příslušnému vyměřovacímu úřadu výši honorářů. Prováděcí nařízení k § 265, odst. 6. stanoví:

»Zákonné zástavní právo jest obdobné zákonnému zástavnímu právu podle § 265, odst. 5 s tím rozdílem, že poplatníkův dlužník (nositel nemocenského pojištění) ode dne, kdy bylo vůči němu uplatněno věcné ručení doručením platební výzvy podle § 266, jest povinen lékařovu daň důchodovou s příslušenstvím z požitků lékařových zadržovati a uhrazovati státní pokladně v přednostním pořadí, t. j. přede všemi ostatními soukromými věřiteli, kteří před dnem uplatnění věcného ručení získali neuspokojené ještě úkony právě na této pohledávce (lékařových požitcích). I toto právo může stát uplatniti bez časového omezení a pro daň důchodovou na více berních roků, lze je dále uplatniti nejen pro kvotu daně důchodové připadající na požitky lékařovy, vyplacené mu nositeli nemocenského pojištění (na podkladě rámcových nebo jiných je nahrazujících smluv), nýbrž za celou daň důchodovou bez zřetí k tomu, z jakých pramenů byl lékař vyměřen.«

IV.

Jinak nebyla ustanovení § 265 daňového zák. o věcném ručení novelou dotčena. Přesto však ustanovení prováděcího nařízení, která se na věcné ručení vztahují, byla zcela nově stylisována. Důvodem toho bylo jednak, že prováděcí nařízení převzalo podstatná ustanovení zmíněného již výnosu min. fin. z 1. VII. 1936, č. 65.000/1935-III/9a o osobním a věc-

ném ručení v oboru přímých daní, jednak musil být vzat zřetel na ostatní novoty novely, na př. na § 269, o splatnosti a j. Prováděcí ustanovení, týkající se věcného ručení jsou tak rozsáhlá, že je nutno odkázati je na zvláštní zpracování.

V.

V § 266 daňového zákona jest upraveno řízení, kterým jest uplatňováti ručení podle předchozích ustanovení, a to jak ručení osobní, tak ručení věcné. *Novela přiznává odkládací účinek odvolání proti platební výzvě*, kterou se uplatňuje ručení dle § 266. Tím jest jasně vyjádřeno, co vyplývalo již před novelou z ustanovení § 266, odst. 3. prováděcího nařízení, totiž, že daňové nedoplatky mohou býti proti ručícím osobám, ať jde o ručení osobní, či věcné, vymáhány teprve po pravoplatnosti platební výzvy, kterou ručení bylo uplatněno.

Třebas novela nepřinesla dalších zákonných změn v řízení o uplatnění ručení, bylo prováděcí nařízení právě k § 266, jakož i k § 267 novely, jednajícimu o zániku ručení, z větší části nově zpracováno, při čemž i zde byl do něho pojat výnos min. fin. ze dne 1. VII. 1935. Prováděcí nařízení vyslovuje nejprve, že pro řízení jest se zřetelem na § 339, 1. odst. užívati obdobně ustanovení zákona o řízení vyměřovacím, vyjímajíc ustanovení §§ 312 (vytýkáci řízení), 320 až 323 (místní šetření v oboru daně domovní) a § 330, odst. 7. (rozhodování vyměřovacího úřadu o odvolání ve vlastní působnosti). Dále prováděcí nařízení vyslovuje, že úřad je povinen vyzvati stranu k doplnění údajů a dokladů, má-li pochybnost o jejich úplnosti nebo správnosti; zejména jest úřad, považuje-li údaje strany nebo předložené doklady za nedostatečné, povinen stranu vybídnouti, aby podala veškerá podle potřeby vyžádaná vysvětlení, předložené doklady doplnila, nebo pouze tvrzené okolnosti skutkového nebo právního rázu odůvodnila a prokázala, nebo aby je dokázala určitým způsobem, není-li pro ni vůbec nebo jen těžce proveditelným; výzva má obsahovati výslovné upozornění, že nebude-li jí bez dočasné omluvy do stanovené nejméně 8denní lhůty vyhověno, nebude k vývodům strany jakožto neodůvodněným přihlíženo.

VI.

Prováděcí nařízení zkoumá dále otázku, může-li pro platební povinnost ručící osoby analogicky býti použito předpisů §§ 271, 276 a 283 daňového zákona, a praví k tomu: »Bylo-li již ručení u ručitele uplatněno pravoplatnou platební výzvou, z b a v u j e s e r u č i t e l p o v i n n o s t i, u l o ž e n é m u t o u t o p l a t e b n í v ý z v o u, b u d' p l a c e n í m n e b o p l n ě n í m n a m í s t o p l a c e n í n e b o o d p o č t e m n e b o v ý r o k e m ú ř e d n í m. V d ů s l e d k u t o h o j e s t t ř e b a n a t u t o p o v i n n o s t o b d o b n ě v z t a h o v a t i u s t a n o v e n í § 271, odst. 9, § 273, odst. 1, 2, 4 a 5, §§ 274, 275, 276, § 283, odst. 1, 3 a 4, nikoli však též ustanovení § 283, odst. 2, §§ 284 až 290. Pro povinnost poplatku z prodlení nebo pro právo na dobropis netvoří platební povinnost uložená platební výzvou podle §§ 264 až 266 samostatnou platební povinnost, nýbrž ručitel nese tu jen povinnost poplatku z prodlení, která stihá přímého dlužníka, pokud se týče může přispěti k právu poplatníka na dobropis, který případně z přeplatku vzniklého platbami ručitelovými přímému poplatníkovi; má-li tu ručitel regresní nárok proti poplatníkovi, řídí se ustanoveními soukromého práva.« Zkoumání

otázky, srovnávají-li se všechna tato ustanovení prováděcího nařízení se zákonem, musí zůstatí vyhrazeno zvláštní studii, poněvadž jde o řadu jednotlivostí, jichž probírání by vyžadovalo příliš mnoho místa.

VII.

Posléze obsahuje prováděcí nařízení bližší ustanovení o p r o m l č e n í d a ň o v é h o r u č e n í, kterážto ustanovení byla většinou použita ze zmíněného výnosu ze dne 1. VII. 1935:

»Uplatněním ručení pravoplatnou platební výzvou, zbavuje se ručitel povinností, uložené mu touto platební výzvou, buď placením nebo plněním na místo placení nebo odpočtem nebo výrokem úředním. V důsledku toho jest třeba na tyto povinnosti obdobně vztahovati ustanovení § 271, odst. 9, § 273, odst. 1, 2, 4 a 5. §§ 274, 275, 276, § 283, odst. 1, 3 a 4, nikoli však též ustanovení § 283, odst. 2, §§ 284 až 290. Pro povinnost poplatku z prodlení nebo pro právo na dobropis netvoří platební povinnost uložená platební výzvou podle §§ 264 až 266 samostatnou platební povinnost, nýbrž ručitel nese tu jen povinnosti poplatku z prodlení, která stihá přímého dlužníka. pokud se týče může přispěti k právu poplatníka na dobropis, který případně z přeplatku vzniklého platbami ručitelovými přímému poplatníkovi; má-li tu ručitel regresní nárok proti poplatníkovi, řídí se ustanoveními soukromého práva.

Uplatnění ručení patří k opatřením finanční správy směřujícím k vymození daňové pohledávky. Právo státu uplatniti ručení se podle obdoby §§ 277 až 280 samostatně nepromlčuje a platební výzvu podle § 266 uplatňující osobní nebo věcné ručení lze proto povšechně vydati do té doby, pokud trvá daňový dluh přímého daňového dlužníka, tedy pokud mezi jinými nezaniklo právo státu vymáhati daňovou pohledávku u daňového dlužníka samého promlčením podle §§ 281 a 282. Zanikne-li daňová pohledávka u vlastního dlužníka z jakéhokoliv důvodu, zanikne tím současně a úplně i závazek ručební a tím i právo státu uplatňovati ručení. Právo státu vymáhati ručební částky se však vedle toho promlčuje samostatně podle obdoby §§ 281 a 282, při čemž promlčecí lhůta počíná běžeti počátkem roku, který následuje po roce, v němž bylo proti ručiteli ručení pravoplatně uplatněno a přetrhuje se úkony zmíněnými v § 282, odst. 1, pokud směřují vůči ručiteli.

Uplatněním ručení se nepřetrhuje promlčení práva státu vymáhati pohledávky u daňového dlužníka.«

S tímto místem prováděcího nařízení nelze souhlasiti, zejména nelze souhlasiti s názorem, že právo státu na uplatnění ručení by se nemohlo promlčeti samostatně. Naopak, při správném výkladu jest míti za to, že i ručení podléhá samostatnému promlčení, neboť podle § 266, odst. 3. jest na zaručení pohledávky použití ustanovení daňového zákona o promlčení; správnost tohoto výkladu, který zastávám proti prováděcímu nařízení, vyplývá i z judikatury nejvyššího správního soudu, týkající se ručení při dávce z přírůstku hodnoty. Týkalo-li se to vše promlčení práva vyměrovacího, t. j. práva vydati platební výzvu dle § 266, odst. 1, pak jest tu ještě promlčení práva státní pokladny vymáhati zaručené částky předepsané pravoplatnou výzvou. Že takové samostatné promlčení existuje, přiznává i prováděcí nařízení, a to podle analogie §§ 281 a 282, při čemž, jak praví prováděcí nařízení: »promlčecí lhůta počíná běžeti počátkem roku, který následuje po roce, v němž bylo proti ručiteli ručení pravoplatně uplatněno.« S tímto místem prováděcího nařízení jest souhlasiti, zejména pokud se klade důraz na právní moc platební výzvy, neboť podle § 266, odst. 2. mohou býti záruční obnosy vymáhány teprve po pravoplatnosti platební výzvy.

Vedle těchto samostatných druhů promlčení existuje ještě další nesamostatné promlčení, které plyne z podpůrné povahy zá-

ručního dluhu. Poněvadž podle § 267 ručení zaniká zánikem daňového dluhu, musí každé ručení zaniknouti zejména i tehdy, zanikne-li původní daňový dluh promlčením. Při tom může ručící osoba uplatňovati samostatně okolnost, že buď vyměřovací právo státu nebo právo vymáháti je promlčeno proti původnímu daňovému dlužníku, a může tuto okolnost uplatňovati i tehdy, opominul-li tak učiniti původní poplatník sám.

Glosy a aktuality.

Ručení manželky dle § 1409 obč. z.

Advokát Dr. Arnošt Wald, Prostějov, zaslal nám toto dosud neuverejnené rozhodnutí n. s. ze 17. listopadu 1937, Rv I 1590/37:

Manželka ručí za obchodní dluhy manželovy podle § 1409 ob. z. obč. a § 187 III. dílí novely v plné výši i když nepřevzala viditelné aktivum. Stačí, provozuje-li živnost v týchž obchodních místnostech a téhož druhu, jako její manžel. Okruh zákaznictva a dodavatelstva je také »jmění« veni smyslu shora citovaných ustanovení zákona.

Okresní soud zamítl žalobu, která byla podána z titulu převzetí obchodu podle § 1409 ob. z. obč. a § 187 III. dílí novely. Důvody:

Žalovaná strana prokázala, že nepřevzala od svého manžela J. Š. žádné jmění nebo podnik. J. Š. provozoval sice živnost střížním zbožím před žalovanou v týchž místnostech, které se nacházely v domě žalované a odhlásil živnost téhož dne, kteréhož jeho manželka — žalovaná — svou živnost téhož druhu ohlásila, prodal však sklad zboží jistému Františku K-ovi z Prahy, tedy třetí osobě. Tento Frant. K. chtěl sice zboží převzít, avšak po dohodě se žalovanou svěřil jí toto zboží do komisioního prodeje. Žalovaná nepřevzala tudíž obchod po svém manželovi a neručí podle zákona za jeho dluhy.

Odvolačís soud změnil rozsudek I. soudu tak, že žalobě vyhověl. Důvody odvolacího soudu:

František K. nebyl ve skutečnosti ničím jiným, nežli financierem celé transakce. K odevzdání skladu zboží ve smyslu § 427 ob. z. obč. nedošlo, neboť při takovém by bylo nutno, aby se

to stalo znamením, ze kterých každý by jasně mohl poznati, že zboží bylo předáno Š...m K...ovi. To však nebylo prokázáno. Pro posouzení věci jest směrodatným, že zboží Š...ovo zůstalo v těchže místnostech, že v těchže místnostech do 23. října 1934 Š. obchod provozoval a že od téhož momentu, kdy on obchodu se vzdal, tamže ohlásila živnost žalovaná. Skutečnou přejimatelkou všeho zboží byla tudíž žalovaná a tato je dle § 1409 ob. z. obč. zavázána zaplatiti dluh svého manžela, který jako jeho manželka nejen že znáti musela, nýbrž jistě také znala.

Nejvyšší soud potvrdil rozsudek odvolacího soudu z důvodů:

Žalovaná převzala od svého manžela okruh zákaznictva a provozovala v týchž obchodních místnostech jako její manžel živnost téhož druhu, jak sama tvrdí, již od 3. VII. 1934, tedy ještě před tím, než-li její manžel živnost odhlásil.

Z toho jest nepochybné, že žalovaná převzala od svého manžela takovou část aktiv jeho podniku, která tvoří také podklad pro poskytování obchodního úvěru. Jde tedy o soubor hospodářský, nikoli nepatrný, o určitou hospodářskou jednotku, která byla podkladem osobního úvěru dosavadního majitele. Již převzetí této hospodářské jednotky odůvodňuje použití § 1409 ob. z. obč. Není proto třeba zabývatí se správností napadeného odvolacího rozsudku v otázce převzetí zboží Františkem K...em nebo žalovanou.

Zasílatel tohoto rozhodnutí k tomu poznamenává:

Náš nejvyšší soud již několikrát v dřívějších rozhodnutích vyslovil právní zásadu, že se pod pojmem jmění, resp. podnik po rozumu § 1409 ob. z. obč. ve znění III. dílí novely nerozumí jen hmotné věci,